

ærede Ministers tidligere udtalte Anskuelse Medhold. Saaledes har jeg ikke læst dette Afstykke; jeg har læst det flygtigt, men jeg har læst det saaledes, at Vedkommende siger, at der neppe kan antages at være Noget iveien for, at Banen vil kunne bygges færdig fra den 1ste April 1872 til den i Loven fastsatte Tid, dersom de meget vidtløftige Forarbejder blive fuldførte i næste Finantsaar, dersom Contracten bliver sluttet om Arbejdsrets Fuldførelse saa tidligt, at Entreprenøren kan begynde med fuld Kraft til den 1ste April 1872, dersom den nye Construction af Broanlægene, som man paatænker at anvende paa flere Steder af dette Jernbaneanlæg, viser sig at svare til Forventningerne, og endelig dersom man ikke vil styre at anvende de meget betydelige Befordringer paa Tilsyn og andre Forretningers Udførelse med Hensyn til hele Anlægget, naar man skal tage det Hele paa een Gang. Der er mange „dersom“er i den Skrivelse, der tale imod den Betragtning, som Regjeringen er gaaet ud fra, nemlig at der ikke skal røres ved denne Sag for næste Aar. — Jeg hører, at det ærede Medlem for Søbjerg (Sjor) er særdeles tilfreds med den ærede Ministers Udtalelser igaar. Jeg kan ikke nægte, at den ærede Minister ganske vist udtalte sig noget anderledes, end man skulde have antaget, efter hvad der hidtil har foreligget, men jeg skal dog minde om en Hovedbemærkning, man endnu kunde have ved den Stilling, som den ærede Minister og Regjeringen i det Hele indtage til denne Sag. Den ærede Minister siger, at han vil gjøre det og det, dersom Rigsdagen bevilger de fornødne Midler til hele Banens Fuldførelse inden Juul næste Aar. Hvorledes kan det skee? Som det skifter igjennem Ministers Skrivelse: ved en særlig Lov; altsaa dersom Rigsdagen vil vedtage maaskee en ny Skat efter nogle af Regjeringen foreslaaede nye Regler netop for dette enkelte Diemed. Men skulde nu Rigsdagen sige, at den Fremgangsmaade har den ikke tænkt sig, men derimod den, som har været brugt i de senere Aar, nemlig at anvende en Deel af Reservecens Midler i den Retning, Regjeringen ikke vil gaae ind paa, hvorledes stiller det sig saa? Den ærede

Indenrigsminister siger da: Jeg er aldeles afmægtig; Finantsministeren har ingen Midler, det Hele maa ligge hen. Det kommer af den nye Theori, vi have faaet frem i dette Spørgsmaal, at en Lov, der foreligger i denne Sag, er ikke gyldig, førend der kommer en ny Lov. Den vedtagne Lov siger: Den og den Bane skal være færdig inden den og den Tid og koste saa og saa Meget, og i Henshold dertil har Regjeringen, medens den nuværende ærede Indenrigsminister sad som Finantsminister, afsluttet Contracter om Søbjerg-, Bendslyssel- og Silkeborgbanen uden at have Penge. Regjeringen fandt en Bemyndigelse i Loven og afsluttede Contracter i Henshold dertil, uden at Rigsdagen forud havde bevilget Pengene dertil, men derimod bevilget nogle Penge et Aar og nogle et andet og et tredie. Nu kommer den anden Halvdeel af Loven, og saa hedder det: Net, den Fremgangsmaade, vi have fulgt, at see en Bemyndigelse i Loven, afslutte Contract og saa gaae til Rigsdagen, den kunne vi nu ikke indlade os paa. Nu midt under Udførelsen af Loven er der kommet denne nye Theori, at Loven ikke kan gennemføres, førend Rigsdagen har vedtaget en anden Lov. Jeg kunde forstaae dette, hvis det var en fuldstændig ny Regjering. Hvis det var fuldstændig nye Mænd, der vare indtraadte i Regjeringen, kunde jeg endda forstaae, at man desavouerede den Fremgangsmaade, Regjeringen tidligere har besluttet og Rigsdagen billiget; men da der dog, som jeg nævnte, er adskillige Medlemmer af den tidligere Regjering, der sidde i den nuværende, forekommer det mig meget mærkeligt. Man kan imidlertid drage en Lære deraf, den nemlig, at, naar Pengene ikke ere bevilgede paa Finantsloven, saa duer den Lov ikke, til hvis Gjennemførelse Pengene skulle bruges. Naar dette Princip anerkjendes fra Regjeringens Side, ikke blot i dette, men i alle andre Tilfælde, saa vil jeg sige, at der i denne Henseende er skeet en Grundforandring fra Regjeringens Side, thi i Reglen har man ikke villet gaae ind derpaa; men naar en Lov var vedtagen, der omhandlede Pengesager, antog man det for en given Sag, at Rigsdagen ogsaa vilde tage Conseqventerne deraf og bevilge Pengene paa Finantsloven.